

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 3168/19

לפני: כבוד המשנה לנשיאה נ' הנדל
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט י' אלרון

המערער: אדלאו איילין

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
מיום 25.03.2019 בתפ"ח 42560-11-15 שניתן על ידי כבוד
הנשיאה ר' לורך והשופטים צ' דותן וד' עטר

תאריך הישיבה: כ' בתמוז התשפ"א (30.06.2021)

בשם המערער: עו"ד טל ענר; עו"ד עופר אשכנזי

בשם המשיבה: עו"ד אפרת גולדשטיין (רוזן)

פסק-דין

המשנה לנשיאה נ' הנדל:

1. מונח לפנינו ערעור על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט המחוזי בלוד (תפ"ח 42560-11-15, כב' הנשיאה ר' לורך והשופטים צ' דותן וד' עטר) שבמסגרתם הורשע המערער, לאחר שמיעת ראיות, ברצח אשתו ז"ל (להלן: המנוחה) – עבירה שהעונש עליה הוא מאסר עולם חובה. הרשעת המערער התבססה על סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק), בנוסחו הקודם, טרם חקיקתו של חוק העונשין (תיקון מס' 137), תשע"ט-2019, המוכר כ"רפורמה בעבירות ההמתה". התיקון נחקק לאחר שניתנה הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי, אך בטרם ניתן גזר דינו, היינו, בטרם פסק הדין הסופי בעניינו של המערער נעשה חלוט. לכן, על-פי מנגנון המעבר הקבוע בסעיף 5 לחוק, התיקון חל על עניינו של המערער במידה שהוא מקל עמו. הערעור נסוב על שאלה זו, ובאופן ממוקד יותר, על השאלה האם מעשהו של המערער

מגבש עבירה של רצח בנסיבות מחמירות כהגדרתה בסעיף 301א לחוק העונשין בנוסחו הנוכחי, שהרי אם לאו – העונש עליו אינו מאסר עולם חובה. הסוגיה המתעוררת בערעור זה היא פרשנותן של שתיים מהנסיבות המחמירות המופיעות בעבירה זו – "הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית" (סעיף 301א(א)(1) לחוק) ו"אכזריות מיוחדת" (סעיף 301א(א)(7) לחוק). כפי שיובהר, כדי להכריע בערעור נחוץ דיון בנסיבה של "אכזריות מיוחדת".

רקע עובדתי ופסק הדין קמא

2. אלו עובדות המקרה, כפי שנקבעו בהכרעת הדין של בית משפט קמא, ושעליהן אין מחלוקת בהליך זה:

המערער והמנוחה נישאו בשנת 2013 והביאו לעולם שתי בנות. בתקופה שסביב חודש אוגוסט 2015 יחסיהם עלו על שרטון. לצד עניינים נוספים, המחלוקת ביניהם באותה העת נסבה על הדירה שבה התגוררו, שהייתה בבעלות המנוחה לאחר שזו רכשה את זכויותיו של הגרוש שלה בה. המנוחה דרשה באותה התקופה שהמערער יחתום על מסמך שלפיו הוא מוותר על כל טענה לזכויות בדירה ואילו המערער סירב.

ביום 25.10.2015 בבוקר שהו המערער והמנוחה בדירה, ושוב התווכחו בעניין זכויות המערער בדירה. המערער עקב אחר המנוחה ממקום למקום בדירה. המנוחה התקשרה למשטרה וניסתה לצאת מהדירה, אולם המערער מנע ממנה לצאת מהדירה תוך שהחזיק את הדלת, תפס את ידה והכניס אותה בחזרה לדירה. ביתה בת ה-17 של המנוחה מנישואיה הקודמים (להלן: א'), שנכחה כל אותה העת בדירה, צעקה למערער שישחרר את המנוחה וניסתה לשחרר את אחיזתו בה, אך לא הצליחה. המערער סילק את ידה של א', אמר לה "תעופי מפה" והראה לה סכין קטנה שנשא על גופו מתחת לחולצתו.

המערער גרר את המנוחה אל המטבח, לקח סכין גדולה, תפס את המנוחה והחל לחתוך את גרונה. בשלב זה, לשמע צעקות המנוחה, הגיעה שכנתם של המערער והמנוחה, וראתה את המנוחה על הרצפה ואת המערער עליה עם סכין בידו. היא לקחה כיסא והכתה את המערער בגבו. המערער הסתובב אל השכנה והמשיך במעשיו; השכנה נבהלה ממבטו וחזרה לדירתה. המערער התקדם עם המנוחה מהמטבח אל דלת היציאה מהדירה תוך שהוא מחזיק אותה כל הזמן בתנועת חניקה, והיא מנסה להתנגד ולברוח אך אינה מצליחה. המערער הוציא את המנוחה מהדירה, שם השעין אותה על הקיר והמשיך לחתוך את גרונה. המנוחה צעקה ולבסוף התמוטטה על הרצפה מדממת, והמערער נכנס

לדירה. לאחר מכן הוא יצא מהדירה וירד במעלית; וכעבר זמן קצר עלה שוב לדירה, שם החליף את מכנסיו, ואז יצא מהדירה והלך מהמקום. דקירות המערער גרמו למנוחה פציעות רבות, כולל קטיעת כלי הדם הראשיים וקנה הנשימה, והלם תת-נפחי אשר הוביל למותה.

3. בית משפט קמא הרשיע את המערער בעבירת הרצח, כהגדרתה בנוסחו הקודם של חוק העונשין (סעיף 300(א)(2)): מי ש"גורם בכוונה תחילה למותו של אדם". בהכרעת דינו, התרשם בית משפט קמא מעדותה של א' ושל השכנה כמהימנות ואימץ אותן במלואן. מעדותו של המערער התרשם בית משפט קמא כי היא בלתי-מהימנה בנקודות רבות. בית משפט קמא קבע, ועל כך לא הייתה מחלוקת, כי התקיימו רכיבי היסוד העובדתי, בהתאם להשתלשלות האירועים שתוארה לעיל, ורכיבי היסוד הנפשי של "הכנה" ו"החלטה להמית". בית משפט קמא דחה את טענת המערער לקנטור מצד המנוחה, הן במישור הסובייקטיבי והן במישור האובייקטיבי.

לאחר שהורשע המערער ברצח, בית משפט קמא גזר עליו עונש של מאסר עולם, שהוא לפי החוק בנוסחו הקודם עונש החובה על עבירת הרצח. עוד פסק בית משפט קמא כי על המערער לשלם למשפחת המנוחה פיצויים בסכום המקסימלי הקבוע בחוק, וחילק סכום זה בין אם המנוחה ושלוש בנותיה, ביניהן א'.

טענות הצדדים בערעור

4. המערער טוען באמצעות סנגורו כי בהתאם לתיקון מס' 137 לחוק העונשין (להלן גם: הרפורמה בעבירות ההמתה), החל על עניינו במידה שהוא מקל עמו, אין להרשיעו בעבירה של רצח בנסיבות מחמירות (לפי סעיף 301א(א) לחוק) שעונש החובה עליה הוא מאסר עולם חובה, מאחר שלא התקיימה אף אחת מהנסיבות המחמירות המנויות בסעיף. תחת זאת, לעמדתו, יש להרשיעו בעבירה "הבסיסית" של רצח (ללא נסיבות מחמירות; לפי סעיף 300(א) לחוק), שהעונש המרבי עליה הוא מאסר עולם, ולהחזיר את עניינו לבית משפט קמא על מנת שזה יגזור את דינו.

בערעורו מפרט המערער באמצעות סנגורו כי הנסיבה הרלוונטית לעניינו בעבירת הרצח בנסיבות מחמירות, המקבילה לעבירה של רצח "בכוונה תחילה", היא זו הקבועה בסעיף 301א(א)(1) לחוק: "המעשה נעשה לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית". הסנגור טוען כי על-פי לשון הסעיף וכוונת המחוקק ברפורמה בעבירות ההמתה, נסיבה זו נועדה לחול על קשת מצומצמת יותר של מקרים

מאשר היסוד של "בכוונה תחילה" שפורש בצורה מרחיבה בפסיקה. על רקע תפיסה זו מוסבר כי רצח המנוחה לא נעשה "לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית", אלא בחמת זעם ובאופן ספונטני, ומכאן שאין להרשיע את המערער בעבירה של רצח בנסיבות מחמירות. לחלופין נטען כי גם אם התקיימו הנסיבות להרשעת המערער בעבירה של רצח בנסיבות מחמירות, אין מקום להרשיעו בעבירה זו וזאת לפי סעיף 301א(ב) לחוק, המאפשר לבית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, ובהתקיים "נסיבות מיוחדות שבשלהן המעשה אינו מבטא דרגת אשמה חמורה במיוחד", להרשיעו בעבירת הרצח "הבסיסית" לפי סעיף 300א(א) לחוק.

5. המשיבה אינה חולקת על המסגור המשפטי העקרוני שמציג בא-כוח המערער, שלפיו הרפורמה בעבירות ההמתה ביקשה לנסח מחדש את היסוד של "בכוונה תחילה", כך שהנסיבה המחמירה הקבועה בסעיף 301א(א)(1) לחוק נועדה להבחין בין מקרים שביסודם תכנון או הליך ממשי של שקילה, לבין מקרים שבהם הרצון להמית נוצר באופן ספונטני ובלהט הרגע. אולם, המשיבה סבורה כי מעשה המערער בענייננו עולה כדי רצח בנסיבות מחמירות, לנוכח התקיימותן של שתי נסיבות – "הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית" (לפי סעיף 301א(א)(1) לחוק) ו"אכזריות מיוחדת, או תוך התעללות גופנית או נפשית בקורבן" (לפי סעיף 301א(א)(7) לחוק).

באשר לנסיבה הראשונה, המשיבה מצביעה על מצבור נתונים המעידים לשיטתה על התקיימות הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית: איום קודם של המערער כלפי המנוחה; הצטיידותו מראש בסכין; מעקב אחר המנוחה בדירה ומניעת יציאתה; היות האירוע מתמשך, התרחשותו במספר זירות ושימוש המערער בשני כלי נשק; נחישות יוצאת דופן של המערער להשלים את מעשה ההמתה, ואי-הפסקתו חרף מספר "נקודות יציאה" אפשריות; קור רוח של המערער לאחר המעשה; ואופן ההמתה – באמצעות דקירות רבות עוצמתיות ומכוונות. באשר לנסיבה השנייה, המשיבה טוענת כי מעשהו של המערער לווה באכזריות מיוחדת החורגת מזו הגלומה בעצם מעשה ההמתה, אי לכך שרצח את המנוחה לנגד עיניה של ביתה א', וכעולה מעדותה של א', גם בנוכחות בנותיהם הקטנות המשותפות של המערער והמנוחה.

עוד עומדת באת-כוח המשיבה על כך שלא מתקיימות בענייננו נסיבות מיוחדות הממתנות את אשמת המערער ומצדיקות שלא להרשיעו בעבירה של רצח בנסיבות מחמירות, בהתאם לסעיף 301א(ב) לחוק. לבסוף טוענת המשיבה כי גם אם תתקבל טענת המערער כי מעשהו אינו מגבש נסיבה מחמירה או כי מתקיימות בענייננו נסיבות מיוחדות מקלות, יש לגזור עליו את העונש המקסימלי על עבירת הרצח – מאסר עולם.

6. בדיון שהתקיים בפנינו חזר בא-כוח המערער על הטענה כי לא התקיים הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית, תוך שחלק על טענות המשיבה לגבי הנתונים המסוימים אשר מגבשים לשיטתה נסיבה מחמירה זו. בנוסף טען בא-כוח המערער כי לא התקיימה אכזריות מיוחדת במעשה המערער, דהיינו, אכזריות החורגת מזו הקיימת בכל מעשה רצח. לעניין זה הדגיש הסנגור כי שאלת האכזריות צריכה להיבחן מנקודת מבטו של קורבן העבירה, וציין כי אין בפקס דינו של בית המשפט המחוזי קביעה פוזיטיבית כי מעשה הרצח נעשה לנגד עיני ביתה של המנוחה תוך מודעותה של המנוחה לכך. הסנגור לא חזר בדיון על הטיעון להתקיימות נסיבות מיוחדות מקלות לפי 301א(ב) לחוק.

דיון והכרעה

7. השאלה העומדת לפתחנו היא האם מעשהו של המערער מגבש את אחת הנסיבות המפורטות בעבירה של רצח בנסיבות מחמירות לפי נוסחו החדש של חוק העונשין (סעיף 301א). במידה שהתשובה לשאלה זו היא בשלילה, יוצא כי הרפורמה בעבירות ההמתה מקלה עם המערער, במובן שהעונש בגין העבירה שביצע לא יהיה עונש חובה של מאסר עולם (אלא עונש מרבי של מאסר עולם). על מנת לקבוע כי מעשהו של המערער מהווה רצח בנסיבות מחמירות, די בהתגבשותה של אחת מהנסיבות המפורטות בסעיף 301א(א) לחוק. כזכור, המשיבה טוענת כי שתיים מנסיבות אלו מתקיימות – אכזריות מיוחדת (סעיף 301א(7) לחוק) והליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית (סעיף 301א(1) לחוק).

יושם אל לב כי סעיף 301א(א) לחוק הקובע את עבירת הרצח בנסיבות מחמירות כולל אחת-עשרה חלופות. כל החלופות שוות, שכן, כאמור, די בהתקיימות אחת מהן כדי להכניס את המעשה לגדרי העבירה. ברם, יש ומלאכת הסיווג פשוטה יותר, ויש והיא מורכבת יותר. יש חלופות שנגזרות ממאפיינין של הקורבן – למשל, החלופה השלישית, שעניינה בכך שהקורבן הוא עד במשפט פלילי (סעיף 301א(3) לחוק); או החלופה השמינית, שעניינה בכך שהקורבן הוא קטין שטרם מלאו לו 14 שנים, קטין שעובר העבירה אחראי עליו או חסר ישע כהגדרתו בחוק (סעיף 301א(8) לחוק). ישנן חלופות המבוססות על מאפיינים של המעשה, למשל, החלופה העשירית – מעשה טרור כהגדרתו בחוק (סעיף 301א(10) לחוק). לעומת דוגמאות אלו, שמהוות נסיבות שקל יחסית לבחון את התקיימותן, ישנן נסיבות שדורשות שיקול דעת שיפוטי והגדרת מונחים שתפתח במהלך הזמן בפסיקה. כאלו הן שתי הדוגמאות שלפנינו – החלופה הראשונה (סעיף 301א(1) לחוק) והחלופה השביעית (סעיף 301א(7) לחוק).

8. נפתח את הדיון בחלופה השביעית בעבירת הרצח בנסיבות מחמירות (סעיף 301א(7) לחוק). לנוכח חשיבות העניין, נציג את לשון הנסיבה באופן מלא: "המעשה נעשה באכזריות מיוחדת, או תוך התעללות גופנית או נפשית בקורבן". עינינו הרואות כי הנסיבה טומנת בחובה שלוש חלופות שדי באחת מהן כדי לגבשה: אכזריות מיוחדת, התעללות גופנית בקורבן או התעללות נפשית בקורבן.

לענייננו נתמקד ברישא של הסעיף: אכזריות מיוחדת. קמה ומזדקרת השאלה מהי אכזריות מיוחדת, שהרי ניתן לומר שישנה אכזריות בכל עבירת רצח. המחוקק היה מודע לקושי זה, וביאר בדברי ההסבר להצעת החוק של רפורמת עבירות ההמתה כי "השימוש בביטוי 'אכזריות מיוחדת' מגלם דרישה לאכזריות החורגת מזו הגלומה בעצם מעשה ההמתה" (דברי הסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 124) (עבירות המתה), תשע"ו-2015, ה"ח 972, 172 (להלן: דברי ההסבר)). מהי אותה אכזריות? בדברי ההסבר לחוק פורש יסוד זה כ"פגיעה נוספת בקורבן" שהתלוותה לרצח (שם; ראו גם: הצוות לבחינת יסודות עבירת ההמתה דין וחשבון 13 (2011)). המלומדים קרמניצר וגנאים מפרשים את יסוד האכזריות כ"גרימת סבל מיוחד לקורבן", ומבארים כי הסבל יכול להיות פיזי או נפשי (מרדכי קרמניצר וחאלד גנאים הרפורמה בעבירות ההמתה (2019) לאור עקרונות היסוד של המשפט ומחקר היסטורי והשוואתי 319-320 (2020)).

עולה כי נקודת המבט שממנה נבחנת ככלל קיומה של אכזריות מיוחדת במעשה הרצח היא זו של קורבן העבירה. על-פי קו זה, לאחרונה עמדתו על כך שנסיבה זו "שמה את הזרקור על קורבן העבירה. על בית המשפט לבחון את מעשה הרצח על פי החוויה שהקורבן עבר" (ע"פ 8363/19 גרנות נ' מדינת ישראל, פס' 13 לפסק דיני (8.6.2021) (להלן: עניין גרנות)). לצד זאת, יודגש כי אין צורך לטעת מסמרות בשאלה האם האכזריות יכולה להיבחן רק מנקודת מבטו של הקורבן. בהקשר זה תושם אל לב לשון סעיף 301א(7) לחוק, אשר מורה מפורשות לגבי ההתעללות הגופנית או הנפשית כי היא בקורבן, אך לא מציינת באופן דומה כי האכזריות היא כלפי הקורבן. בנוסף, יצוין כי על-פי לשון הסעיף, האכזריות המיוחדת מתייחסת לטיב המעשה.

בהקשר זה נציג מספר דוגמאות לפרשנות הנסיבה של אכזריות מיוחדת: האחת, שיטת ביצוע הרצח מגלה אכזריות מיוחדת (ראו למשל: עניין גרנות, פס' 16; ע"פ 1130/19 שוא נ' מדינת ישראל, פס' 34-35 לפסק דינו של חברי השופט י' אלרון (27.12.2020) (להלן: עניין שוא)). השנייה, לביצוע הרצח נלווה אלמנט של השפלה או פגיעה בכבוד אשר מגבש אכזריות מיוחדת. כך, למשל, במעשה רצח של קורבן אשר

הופשט מבגדיו בציבור. בדוגמא מעין זו יכולות להיות וריאציות שונות, למשל אם הקורבן בהכרה או לא בהכרה. דוגמא שלישית מתייחסת למעשה רצח אשר בוצע לנגד עיניהם של עדים נוספים, למשל הוריו או ילדיו של הקורבן. גם כאן ייתכנו וריאציות שונות – מצב שבו הקורבן מודע לנוכחות העדים, ומצב אחר שבו הוא לא מודע לנוכחותם, דהיינו, למשל, ילדי הקורבן רואים את הקורבן אך הוא לא רואה אותם. אפשרויות אחרות יכולות להתבסס גם על מיהותם של העדים – האם מדובר בקרוביו של הקורבן ומה מידת הקרבה שלהם; וכן יכולות להיות תלויות באופן ובמידה שבהם נחשפו למעשה הרצח. דוגמא רביעית שראוי להזכיר, מבלי להכריע בה לנוכח מורכבותה ומשום שהצדדים לא טענו ביחס אליה, נוגעת למעשים שבוצעו כלפי גופת הקורבן לאחר הרצח, כגון אינוס או השחתת הגופה.

להשקפתי, הדוגמא הראשונה והדוגמא השנייה – רצח שבוצע בשיטה אכזרית במיוחד, או רצח שבוצע תוך השפלה או פגיעה בכבוד של הקורבן – נכנסות בבירור בגדרי הנסיבה של "אכזריות מיוחדת" או "התעללות גופנית או נפשית בקורבן". דומה כי גם במצב שבו הקורבן אינו מודע למעשה ההשפלה, יש בו אכזריות מיוחדת. הדוגמא השלישית והרביעית – נוכחותם של עדים, והיחס לגופת הקורבן לאחר הרצח – מורכבות יותר. נראה כי היחס לדוגמא השלישית תלוי בעיקר בווריאציות השונות שיכולות להיות לה. אם למשל ילדיו הקטינים של הקורבן עדים למעשה הרצח, והקורבן מודע לכך, סבורני כי לא קשה לקבוע כי מדובר ברצח באכזריות מיוחדת. באשר לדוגמא הרביעית, נדמה כי הקושי אינו בשאלה אם ישנה התנהגות המגלה אכזריות מיוחדת אלא בשאלה המשפטית האם התנהגות זו היא חלק ממעשה הרצח. כך או אחרת, נציין כי ככלל המיקוד הוא בקורבן אך החוק אינו דורש זאת. יכולות כאמור להיות אפשרויות שונות; רשימת הדוגמאות המוזכרות כלל אינה ממצה. לצערנו, השילוב של הדמיון המעוות של הרוצח ושל שיקול הדעת הרחב שמקנה לשון החוק, מעלה כי מוטב, ודאי בשלב זה של פיתוח הדין, להיזהר מקביעת כללים פרשניים באופן פסקני לכאן או לכאן. כפי שצינתי בעניין גרנות, גידורה המדויק של עבירת ההמתה ב"אכזריות מיוחדת" עתיד להיות וולתהדק לאורך השנים, עם הצטברות פסיקות נוספות (שם, בפס' 16; ראו גם: עניין שוא, פס' 34).

9. ובחזרה למקרה דנן. הנסיבות האיומות והמבעיתות של מעשה הרצח שביצע המערער מאפשרות לקבוע ללא קושי מיוחד כי מתקיים בו היסוד של "אכזריות מיוחדת". כך בראש ובראשונה מאחר שהמעשה נעשה בנוכחותה של א', ביתה של המנוחה, שהייתה עדת ראייה לאירוע, אשר התרחש בעודה קטינה, כאשר הייתה בת 17. כזכור, הממצאים העובדתיים של בית משפט קמא נקבעו בעיקרם על סמך עדותה של א', אשר נמצאה כמהימנה ואומצה במלואה. א' הייתה עדה לכל שלבי השתלשלות האירועים: היא

ראתה את המערער ואת אימה (המנוחה) רבים בעניין הדירה; ראתה את המערער עוקב אחרי אימה בדירה; ראתה את אימה מתקשרת למשטרה; וראתה את המערער תופס את ידה של אימה וגורר אותה בחזרה לבית אחרי שניסתה לצאת מהבית. א' המשיכה וראתה את המערער חונק את אימה – תחילה במטבח ולאחר מכן בחדר המדרגות; ראתה כיצד אימה נאבקת שוב ושוב להשתחרר ממנו ללא הצלחה; ראתה כיצד המערער חותך את גרונה של אימה; ולבסוף ראתה כיצד אימה מתמוטטת על הרצפה מדממת. א' אף ניסתה להפסיק את המעשה הנורא של המערער – היא צעקה עליו שישחרר את אימה וניסתה בעצמה לשחרר את לפיתתו של המערער בה, אולם ללא הועיל; המערער צעק עליה "תעופי מפה" ושלף בפניה סכין שנשא מתחת לחולצתו.

יודגש כי א' לא רק הייתה נוכחת בזירת האירוע אלא ראתה את מעשה הרצח כמו

עיניה באופן ישיר. הדבר עולה בבירור מעדותה המצמררת בבית משפט קמא:

ש: ויש לך את שדה הראייה לכיוון הדלת?
 ת: אני רואה את כל מה שקורה. ראיתי את הנאשם ואמא מתקדמים לכיוון הדלת, והם כבר יצאו מהדלת, היו איפה שהשטיח, נשענו על הקיר באותה תנוחה שהוא מחזיק אותה וממשיך לחתוך לה את הגרון.
 (...)

ש: ראית באיזה סכין הוא חתך את אמא?
 ת: לא.

ש: אבל ראית אותו חותך אותה?

ת: כן. אבל לא ראיתי באיזה סכין.

(עמ' 24-25 לפרוטוקול הדיון בבית משפט קמא (להלן: הפרוטוקול); ההדגשות הוספו)

א' עומדת על כך גם בחקירתה הנגדית:

ש: את למעשה לא היית בכל האירוע. חלק מהזמן היית בחדר, חלק הלכת למטבח להכין תה, חלק מהזמן הלכת לחדר לקחת את הטלפון. לא נכחת במקרה מהתחלה ועד הסוף.

ת: כן. כאילו עברתי שם כמה פעמים אז ראיתי את רוב המקרה.

(עמ' 26 לפרוטוקול; ההדגשה הוספה)

בגיבוש עבירת הרצח בנסיבה המחמירה של אכזריות מיוחדת, במיוחד על-פי הדוגמא השלישית לעיל, יש משקל למה שראה הרוצח ומה שראה הקורבן מבחינת הנוכחות של הגורם הנוסף, במקרה זה הנערה הקטינה. בהיבטים אלו המקרה ברור. באשר לרוצח, עולה בבירור כי המערער היה מודע לנוכחות של א' באירוע; בין השניים אף הייתה אינטראקציה ישירה כאשר א' ניסתה לשחרר את אחיזתו של המערער במנוחה, והמערער צעק עליה "תעופי מפה" והראה לה את הסכין שנשא מתחת לחולצתו. יתרה

מזו, מתיאור המצב העובדתי, שבו המערער תופס את המנוחה ומחזיק בה לכל אורך האירוע, עולה כי המערער לא רק היה מודע לכך שא' רואה את מעשה הרצח אלא גם לכך שהמנוחה, כמוהו, רואה שא' עדה למעשה הרצח. יובהר כי המודעות של הרוצח חשובה לצורך גיבוש היסוד הנפשי לעבירת הרצח בנסיבות מחמירות, שהיא עבירה שונה מעבירת הרצח "הבסיסית"; הרוצח צריך להיות מודע לעובדות אשר מגבשות את האכזריות המיוחדת. נשוב למודעות המנוחה. מהעובדות המתארות את השתלשלות האירועים כפי שנקבעו בפסק הדין קמא, תוך אימוץ עדותה של א' במלואה, עולה בכירור כי גם המנוחה הייתה מודעת לנוכחות של א'. זאת, גם אם לא היה לה קשר עין רצוף איתה, וגם אם המודעות הייתה במהלך מעשה הרצח בשלביו השונים ולא ברגע מותה ממש. יוער בהקשר זה כי לא מצאתי טיעון מבוסס ביחס לאי-הכרה או אי-מודעות מצד המנוחה. במצב דברים זה, אין צורך להכריע בשאלה האם די בכך שמעשה הרצח נעשה ביודעין לנגד עיניה של א', ביתה של המנוחה, כדי לגבש את היסוד של "אכזריות מיוחדת", אף ללא התבססות על מודעותה של המנוחה.

נחזור לנסיבות המקרה ונרחיב ביחס למשמעותן המשפטית. דומה כי אין צורך להכביר מילים על מידת האכזריות הגלומה במעשה זה, החורגת מעצם האכזריות הטמונה בעצם מעשה ההמתה. נדגיש שוב כי לאורך האירוע המנוחה ידעה כי ביתה הקטינה צופה בה, בעודה נאבקת על חייה, ובלא שהיא יכולה לעשות דבר על מנת למנוע את המעשה הנורא. עדותה של א' לאירוע עולה אפוא באופן מובהק כדי פגיעה נוספת במנוחה, וכדי גרימת סבל מיוחד למנוחה, מעבר לזה הכרוך בעצם מעשה הרצח. בהקשר זה יודגש כי יש משקל לכך שמדובר בנערה קטינה, הגם שבת 17, ובביתה של המנוחה. עוד תצוין בהקשר זה ההשפעה של האירוע המצמרר על א' עצמה. כפי שפורט בגזר דינו של בית משפט קמא, מתסקיר נפגעי העבירה עולה כי מבין מעגל הנפגעים שסביב המנוחה, א' היא הנפגעת העיקרית מאירוע הרצח; צוין כי היה לה קשר קרוב עם אימה, כי לאחר האירוע הופיעו אצלה תסמינים האופייניים לאנשים שחוו טראומה, וכי היא תזדקק לשנים רבות של ריפוי, שיקום ואיחוי הנזק הרגשי שנגרם לה. גם בכך יש כדי להעצים את האכזריות המיוחדת הגלומה בביצוע הרצח לנגד עיניה של א'; זאת, אף אם אנו בוחנים אכזריות זו מנקודת מבטה של המנוחה, שבוודאי חוותה ברגעיה האחרונים סבל בל-יתואר מעצם המחשבה על הסבל שנגרם לביתה, ועתיד ללוות אותה לשארית חייה.

מעבר לכך, מעדותה של א' בבית המשפט המחוזי עולה כי גם אחיותיה הקטנות, בנותיהן של המערער והמנוחה, שהיו בנות כשנה וכשנתיים באותה עת – נכחו באירוע. א' מציינת בעדותה כי אחיותיה נכחו בבית ביום הרצח (עמ' 22 לפרוטוקול) וכן מתארת את האופן הנורא שבו הפעוטות מצאו את אימן לאחר שנדקרה למוות (עמ' 24

לפרוטוקול). עם זאת, לא עולה בוודאות מלאה כי הרצח בוצע לנגד עיניהן. מכל מקום, הערכאה הדיונית לא נדרשה לקבוע ממצא פוזיטיבי בשאלה זו. נוכחותן של שתי הילדות הנוספות כמובן מעצימה את האכזריות שבמעשה המערער, אולם גם בהתעלם ממנו מעשהו מקיים יסוד של "אכזריות מיוחדת".

10. כפי שמראה המשיבה, התרחיש של גבר הרוצח את אשתו לנגד עיני ילדיהם הוזכר בדיוני ועדת החוקה על אודות הרפורמה בעבירות ההמתה, בתור אחד התרחישים המקיימים את הנסיבה המחמירה הנדונה בענייננו – "אכזריות מיוחדת" או "התעללות גופנית או נפשית בקורבן" (ראו: פרוטוקול ישיבה מס' 505 של ועדת החוקה, חוק ומשפט, הכנסת ה-20, 28, 32-33 (12.12.2017)). קו פרשני זה אף אומץ לאחרונה גם במספר פסקי דין של בתי המשפט המחוזיים אשר דנו במקרים של רצח נשים בידי בעליהן, וקבעו כי עצם ביצוע המעשה לנגד עיניהם של ילדיהן הקטינים של הקורבנות, מהווה היבט של אכזריות מיוחדת לפי סעיף 301א(7) לחוק העונשין (ראו, ביחס להיבט זה בלבד ומבלי להתייחס לכל עניין מעבר לכך: תפ"ח (חי') 5551-06-16 מדינת ישראל נ' טחימר, בעמ' 184 (3.2.2020); תפ"ח (י-ם) 26738-11-19 מדינת ישראל נ' מלול, פס' 89 (6.10.2021); תפ"ח (חי') 41291-04-19 מדינת ישראל נ' ותד, פס' 101 (13.10.2021)). פרשנות זו עולה בקנה אחד עם פסיקתו של בית משפט זה לפני הרפורמה בעבירות ההמתה, שנאלצה לא פעם, למרבה הצער, לעמוד על האכזריות והחומרה המיוחדת שבביצוע רצח לנגד עיני ילדיהם הקטינים של הנאשם והמנוחה, ועל הענישה המחמירה שזו מחייבת (ראו: ע"פ 2910/09 קאסיה נ' מדינת ישראל, פס' 5 (21.11.2011); ע"פ 1474/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 97 לפסק דינו של השופט א' שהם (15.12.2015); ע"פ 2333/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 22 לפסק דינו של חברי השופט י' אלרון (2.12.2018)).

11. להשלמת התמונה יוער כי לא מן הנמנע כי אופן ההמתה של המנוחה – בדירתה שלה, במאבק, בשלבים שונים ובדקירות סכין מרובות שהסתיימו בשיסוף גרונה – מגבש כשלעצמו את היסוד של אכזריות מיוחדת או התעללות (השוו: עניין שוא, פס' 35; עניין גרנות, פס' 16). כזכור שיטת הרצח היא אחת מהאפשרויות לגיבוש האכזריות מיוחדת. ברם, משיסוד האכזריות המיוחדת מתקיים באופן מובהק בענייננו, היות שביתה של המנוחה הייתה עדה למעשה – איננו נדרשים להכריע בשאלה זו.

12. הנה כי כן, לאור כל האמור, הרצח שביצע המערער נעשה, כפי לשון סעיף 301א(7) לחוק העונשין, "באכזריות מיוחדת, או תוך התעללות גופנית או נפשית בקורבן".

יוצא כי הרפורמה בעבירות ההמתה אינה מיטיבה עם המערער מבחינת הענישה על מעשה הרצח שביצע ואין בה כדי לשנות את הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט קמא. די בכך כדי להוביל לדחיית הערעור. משהגענו למסקנה זו על בסיס סעיף 301א(א)(7) לחוק, אין כל צורך להידרש לטענות הצדדים באשר לנסיבה הקבועה בסעיף 301א(א)(1) לחוק – "הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית". את המשך הפיתוח הפרשני של סעיף זה, שהחל להירקם בפסיקת בית משפט זה (ראו למשל: ע"פ 8328/17 ג'בר נ' מדינת ישראל, פס' 12 לפסק דיני (28.7.2019); ע"פ 7722/19 זרטנאי נ' מדינת ישראל, פס' 16-20 לפסק דינו של חברי השופט י' אלרון (19.4.2021)), נותר למקרים עתידיים (ראו גם: עניין גרנות, פס' 17).

13. בטרם סיום, לאחר שהגעתי למסקנה כי מעשהו של המערער מגבש את עבירת הרצח בנסיבות מחמירות, לא יהיה נכון שלא להתייחס להקשר הכללי שבו נטוע מעשהו של המערער כלפי המנוחה. הכוונה לתופעה החברתית המדאיגה של רצח נשים בידי בני זוגן. הסתכלות על פסקי הדין המאוזכרים בפסק דין זה, שכמעט כולם נסובים על מקרי רצח (או ניסיונות רצח) של נשים בידי בני זוגן – רובם ככולם בבתיאן, מקום שאמור להיות מקום מבטחן – ממחישה כשלעצמה את היקפה וחומרתה של תופעה זו. תופעה נפסדת זו, החוצה מגזרים וקבוצות חברתיות, גבתה את חייהן של 48 קורבנות בתקופה שבין שנת 2016 לשנת 2020, מתוכן 13 נשים בשנת 2020 (ראו: ג'רי אלמו קפיטל ריכוז נתונים על אלימות במשפחה בדגש על אלימות כלפי נשים 7-8 (הכנסת, מרכז המחקר והמידע, 2021)). מקרים אלו של רצח נשים בידי בני זוגן הם מקרי הקצה של תופעה רחבה יותר של אלימות נגד נשים, שהחמירה עוד מאז פרוץ מגפת הקורונה – החמרה שבאה לידי ביטוי בעלייה של מאות אחוזים במספר הפניות למוקד המידע והסיוע של משרד הרווחה, ושל עשרות אחוזים במספר הפניות למרכזי טיפול ולמשטרה (שם, בעמ' 19-16). כפי שכתב לא מכבר חברי השופט ע' גרוסקופף: "השנים חולפות, נדמה לנו שאנו צועדים קדימה לעבר עולם מתקדם ושוויוני יותר, ואולם, לדאבון הלב, בתחום האלימות נגד נשים מצד בני זוגן וקרוביהן עולם כעוולתו נוהג" (ע"פ 3011/17 פרץ נ' מדינת ישראל, פס' 14 (31.1.2019)).

הנה לנו אירוניה אכזרית. לצד התקדמות מסוימת בתחומים שונים לקראת שוויון מגדרי, יש כישלון מהדהד ומטריד בתחומים אחרים. המסקנה היא כי אין להניח הנחות נוחות ויש להיאבק נגד תופעות קשות בהקשר המגדרי בכל תחומי החיים גם, ובעיקר, אם הן מפתיעות בעוצמתן ובהיקפן. המציאות היומיומית של אלימות נגד נשים ורצח נשים אינה גזירת גורל; ואין להשלים עימה. במקרים המתאימים יש לתת ביטוי לחומרתה

במסגרת ההכרעה השיפוטית. כך כאשר הנתון של רצח אישה בידי בן-זוגה משתלב עם פגיעה קשה בילד קטין של האישה בשל כך שהוא נאלץ בעל כורחו להיות עד למעשה הרצח. במצב זה ככלל מתקיימת הנסיבה המחמירה של "אכזריות מיוחדת". האכזריות היא דו-ראשית. זאת בשל התוצאה החריפה כלפי שתי נפשות. רצח אישה על-ידי בן זוגה בנוכחות אחד מילדיה שם קץ לחייה של האישה עם ממד נוסף של פגיעה – ידיעתה על היות ילדה עד להירצחה – ומותיר צלקת עמוקה בנפש הקטין שעלולה ללוות אותו שנים רבות מאוד. המשמעות היא כי מבצע מעשה זה ככלל לא יורשע בעבירת הרצח "הבסיסית" (סעיף 300(א) לחוק) אלא בעבירה של רצח בנסיבות מחמירות (סעיף 301א לחוק), שמחייבת הטלת עונש של מאסר עולם בלי להותיר לבית המשפט שיקול דעת בעניין.

14. סוף דבר: אציע לחבריי לדחות את הערעור.

המשנה לנשיאה

השופט ע' פוגלמן:

אני מסכים למסקנת חברי, המשנה לנשיאה נ' הנדל, כי בנסיבות המקרה המיוחדות שעליהן עמד חברי מתקיים היסוד של "אכזריות מיוחדת" וכי די בטעם זה כדי להביא לדחיית הערעור.

ש ו פ ט

השופט י' אלרון:

1. ברוב רשעותו, המערער הוציא להורג את רעייתו במעשה מזוועה. כעת, אנו נדרשים לקבוע האם מעשיו מגלמים "אכזריות מיוחדת".

בבוקר יום 25.10.2015 המערער רצח את אשתו – אם לשלוש בנות, ששתיים מהן משותפות לה ולמערער, תוך שהוא דוקר אותה בפלג גופה העליון מספר פעמים, ולבסוף, ולאחר ניסיונות מאבק ובריחה, משסף את גרונה בפתח הבית שבו התגוררה עימו בנתניה, לנגד עיניה של אחת מבנותיה הקטינות.

המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של רצח בכוונה תחילה של רעייתו, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), כנוסחו אז. על המערער הושת עונש של מאסר עולם חובה, כמצוות המחוקק.

המערער טוען במסגרת ערעורו כי היישום בעניינו של תיקון מס' 137 לחוק (להלן: תיקון 137), אשר נחקק לאחר הרשעתו, מוביל למסקנה כי לא התקיימה נסיבה מחמירה של תכנון או הליך ממשי של שקילה לפי סעיף 301א(א)(1) לחוק, או כל נסיבה מחמירה אחרת.

נוכח זאת, סבור המערער כי יש להרשיעו בעבירת הרצח לפי סעיף 300 לחוק בלבד, אשר אינה מחייבת הטלת עונש של מאסר עולם חובה, ועל כן יש להחזיר את הדיון לבית המשפט המחוזי לצורך גזירת עונשו מחדש.

לטענת המערער, הנסיבה המחמירה של תכנון או שקילה שנקבעה בתיקון 137 אינה חופפת את יסוד ה"כוונה תחילה" שבגיניו הורשע, אלא מכוונת לנגזרת מצומצמת יותר של מקרים, שעניינו אינו נמנה עליהם, מאחר שכוונתו התגבשה בספונטניות ובחמת זעם.

בא כוח המערער העלה בדיון טענות המלמדות לשיטתו על היעדר תכנון ושקילה מצד המערער, ובהן: כי האירוע נמשך פרק זמן קצר, והתרחש לאחר ויכוח בין בני הזוג; כי הסכין ששימשה לרצח ניטלה מהמטבח בבוקר האירוע, ואילו הסכין הקצרה יותר שנשא המערער לא שימשה לרצח; כי הרצח בוצע בזירה אחת; וכי לא נקבע פוזיטיבית שהמערער איים על המנוחה לפני הרצח.

עוד טען, כי בעניינו לא מתקיימת נסיבה מחמירה של "אכזריות מיוחדת", לפי סעיף 301א(א)(7) לחוק, אשר בגינה יש לגזור על נאשם עונש מאסר עולם חובה, שכן בהשוואה למקרי רצח אחרים שהוחלה עליהם נסיבה זו, מדובר באכזריות פחותה. בנוסף, לשיטת המערער, מאחר שבית המשפט המחוזי לא קבע קביעות עובדתיות ביחס לסבל שעלול היה להיגרם למנוחה כתוצאה מכך שבתה צפתה בהמתתה, מדובר בהנחה בלבד, שלא הוכחה, ואינה יכולה לבסס את קיומה של אכזריות מיוחדת.

2. המשיבה הסכימה עם עמדתו העקרונית של המערער, לפיה תיקון 137 נועד להבחין בין מקרי רצח שביסודם עמד תכנון או הליך ממשי של שקילה, לבין מקרים

שבהם הרצון להמית נוצר בלהט הרגע. ואולם, המשיכה סברה כי עניינו של המערער בא בגדרי קבוצת המקרים הראשונה.

לעמדתה, מצבור הנתונים מלמד כי המערער קיים הליך ממשי של שקילה, בהם: איום מצד המערער כלפי המנוחה יומיים לפני הרצח; הצטיידות מראש בסכין הקצרה; מעקב אחרי המנוחה בדירה בבוקר הרצח; מעשה המתה מתמשך הכולל ריבוי זירות והחלפת סכין קצרה בארוכה; נחישות המערער לבצע את המעשה חרף התנגדות פעילה של המנוחה וקיומן של "תחנות יציאה"; ודרך ההמתה, על ידי שיסוף עוצמתי של הגרון.

עוד טענה המשיבה, כי מדובר במקרה מובהק של המתה בנסיבה מחמירה של "אכזריות מיוחדת", לפי סעיף 301א(א)(7) לחוק. לגישתה, הטעם לכך נעוץ ברצף המעשים עד להמתת המנוחה, בהתמשכותם, ובייחוד בכך שבוצעו לעיני בתה הקטינה של המנוחה, וייתכן שאף לעיני בנותיה הפעוטות. המשיבה גרסה כי המערער כפה על המנוחה סבל נוסף בכך שנדרשה לראות את בתה צופה בה ברגעיה האחרונים, בעת שהמערער אווזו בה כשגבה כלפיו ופניה כלפי חוץ (כלפי בתה) והוא חונק ודוקר אותה, עד למותה.

3. אף אני סבור כי המקרה שלפנינו אכן בא בגדרי הנסיבה המחמירה של "אכזריות מיוחדת" הקבוע בסעיף 301א(א)(7) לחוק. על כן, ולו מטעם זה בלבד, דינו של הערעור להידחות.

4. נסיבת האכזריות המיוחדת נועדה בין היתר לבטא את הסלידה החברתית המוגברת כלפי רצח שנעשה באכזריות רבה או תוך התעללות. כעולה מדברי ההסבר להצעת החוק של תיקון 137, הביטוי "אכזריות מיוחדת" מגלם דרישה כי האכזריות תחרוג מזו הגלומה ממילא בעצם מעשה ההמתה (דברי הסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 124), התשע"ו-2015, ה"ח 972, עמ' 172; ראו גם: ע"פ 8363/19 גרנות נ' מדינת ישראל פסקאות 13-15 (8.6.2021) (להלן: עניין גרנות)).

הפסיקה הכירה בכך שביטוי זה מעניק שיקול דעת רחב לבתי המשפט, אשר טרם קבעו אמות מידה ברורות להחלתו (ע"פ 1130/19 שוא נ' מדינת ישראל, פסקה 37 לחוות דעתי (27.12.2020) (להלן: עניין שוא)). כמו כן, הודגש כי נסיבה זו שמה זרקור על קורבן העבירה, ומשכך יש לבחון את מעשה הרצח על פי החוויה שעבר ועוצמת הפגיעה בו ובכבודו (עניין גרנות, פסקה 13).

נכון למועד כתיבת שורות אלה, במקרים בהם הרשיע בית משפט זה ברצח בנסיבות של אכזריות מיוחדת או של התעללות, הודגש בעיקר הסבל הפיזי שנגרם לקורבן, ובכלל כך אופן המתה ממושך, באמצעות כלי רצח שונים, ועל פני זירות שונות. באותם המקרים ניתן משקל גם לעובדת היותה של הקורבן אשתו של הרוצח ואם ילדיו (עניין שוא, פסקאות 37-38; פסק דינו של חברי המשנה לנשיאה נ' הנדל בעניין גרנות, פסקה 16).

5. כמה ממאפיינים אלה באים לידי ביטוי גם במקרה דנן – כך, ניתן לראות את השתלשלות הדברים בענייננו כאירוע מתמשך, שכן כפי שקבע בית המשפט המחוזי, המערער עקב תחילה אחר המנוחה בדירה; אחר כך גרר אותה למטבח והחל לדקור אותה שם, ולבסוף יצא עמה מהדירה ורצח אותה מחוץ לדירה, בחדר המדרגות.

בנוסף, גם במקרה שלפנינו מדובר במערער שקטל את אשתו, אם ילדיו, והוא עשה כן בביתה אשר הוא מבצרה. על הסבל הפיזי שנגרם למנוחה ניתן ללמוד מעדות בתה, ר', שהייתה בת 17 במועד הרצח, ושבת המשפט המחוזי נתן אמון מלא במהימנות גרסתה: "[ש]הוא מחזיק אותה וממשיך לחתוך לה את הגרון", העידה ר', "אמא שלי צעקה שם ממש הרבה. באיזה שלב הוא עזב אותה כבר והיא נפלה לרצפה, ממש כולה מדממת...".

על פי כתב האישום המערער שיסוף את גרונה "בעוד המנוחה צורחת ומנסה להתנגד למעשיו", וכתוצאה ממעשיו נגרמו למנוחה פציעות רבות, לרבות קטיעת כלי הדם הראשיים וקטיעת קנה הנשימה.

6. לגישתי, בנסיבות המקרה כמתואר לפנינו, ההמתה על ידי שיסוף עוצמתי של הגרון בסכין, מלמדת בפני עצמה על כך שמדובר ברצח שבוצע באכזריות מיוחדת. עם זאת, ההיבט הפיזי בענייננו אין בו כדי לשקף את כלל הסבל המיוחד שנגרם למנוחה, שכן למאפיינים שנמנו לעיל מצטרף גם סבל נפשי מיוחד שנגרם לה.

ניתן רק לשער את קשת התחושות והרגשות החולפת בראשה של אם שבתה צופה ברגעיה האחרונים ובקטילתה. החל בחרדה לביטחונה, לחייה, לגורלה ולעתידה של הבת, דרך חוסר אונים והשפלה, ועד למצוקה בל תתואר נוכח חוסר היכולת לגונן עליה מפני המראות המצלקים את נפשה המתרחשים לנגד עיניה, ומפני השלכותיהם ותוצאותיהם שילוו את הבת לשארית חייה.

הסבל הנפשי המיוחד שנגרם למנוחה מכך שהוצאה להורג, פשוטו כמשמעו, לנגד עיני בתה הקטינה, בצירוף הסבל הפיזי והמאפיינים האכזריים שנמנו לעיל, מובילים לכדי מסקנה כי הרצח בוצע בנסיבות של אכזריות מיוחדת, כמשמעו בסעיף 301א(7) לחוק.

עמדה זו, המעניקה משקל לסבל הנפשי הנגרם לקורבן, נתמכת בדיוני ועדת חוקה, חוק ומשפט של הכנסת אודות תיקון 137, במהלכם הזכירו נציגות משרד המשפטים כמה אפשרויות של מקרים העשויים להיכנס בגדרי הנסיבה המחמירה של אכזריות מיוחדת, ובהם: המתה בייסורים רבים, עינויים, או התעללויות נפשיות כגון "ביצוע מעשה בפני ילדיו של הקורבן" (פרוטוקול ישיבה מס' 505, הכנסת ה-20, 29).

גם בספרות המשפטית הובעה תמיכה בעמדה לפיה בבחינת נסיבה זו יש להתמקד בסבל מיוחד שנגרם לקורבן (בניגוד, למשל, להתמקדות ביסוד הנפשי של העושה), וכי סבל זה יכול שיהיה סבל נפשי (מרדכי קרמניצר וחאלד גנאים הרפורמה בעבירות ההמתה (2019) לאור עקרונות היסוד של המשפט ומחקר היסטורי והשוואתי 320-319 (2020)).

בעקבות מסקנתי בדבר התקיימות הנסיבה המחמירה של אכזריות מיוחדת בענייננו, מתייתר אפוא הצורך להכריע בשאלה אם התקיימה הנסיבה המחמירה של תכנון או שקילה של ממש על פי סעיף 301א(1) לחוק.

7. סיכומם של דברים, נוכח הנימוקים שלעיל, אני מצטרף לדעתו של חברי המשנה לנשיאה נ' הנדל, כי מעשיו של המערער מקיימים את הנסיבה המחמירה של "אכזריות מיוחדת", לפי סעיף 301א(7) לחוק. על כן יש לדחות את הערעור, ולהותיר על כנם את הרשעת המערער והעונש שהושת עליו.

ש ו פ ט

אשר על כן, הוחלט כאמור בפסק דינו של המשנה לנשיאה נ' הנדל.

ניתן היום, כ"ד בשבט התשפ"ב (26.1.2022).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה

